

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

1916. január 31-én Agostino atya levelet küld Pio atyának, melyben beszámol a szomorú tényről, hogy Raffaelina Cerase betegsége immár a végstádiumba lépett, állapota kritikus, és a fiatalasszony leghőbb vágya, hogy életében legalább egyszer személyesen is találkozhasson lelkivezetőjével, Pio atyával, hiszen levelezésük oly sok erőt és vigaszt jelentett neki az utóbbi évek során.

Agostino atya megírja, hogy maga is régóta készül már ellátogatni Foggia városába, hogy a beteg hölgynek személyesen is lelki vigaszt nyújtson. Mehetnének talán együtt, sőt a beteg nővére, Giovina Cerase még az útiköltségüket is magára vállalná. Agostino atya tervét természetesen Benedetto provinciális atya is a leghatározottabban támogatja. Hívják el Pio atyát Foggiba, vegyék rá, hogy hagyja el pietrelcinai híveinek kicsi, ám immár annál radikálisabb közösségét, akik már-már megszállottan kezdenek ragaszkodni saját „szentjükhöz”. Utazzon el Pio atya Foggiba, egyedül, családtagjai nélkül, támogassa nagy betegségében Raffaelina Cerasét, a foggiai nemes hölgyet, és gondoskodjon arról, hogy papi szolgálatában helyettesítsék őt Pietrelcinában, hiszen előfordulhat, hogy távolléte hosszabbra nyúlik az általa tervezettnél. Foggia kapucinus kolostora, ahonnan a hölgyek házáat látogathatná, első lépésként kiváló helyszín lenne az előjárók szerint Pio atya szerzetesi életbe való visszatéréséhez. Hiszen természetesen mindenki ott és úgy élheti meg hivatását, ahol és ahogyan akarja, ám Pio atya mégiscsak egy szerzetesrend tagja, és a rend szabályai rá is érvényesek.

1916. február 17-ének reggelén Pio atya végre elhagyja Pietrelcinát, és még aznap késő délelőtt, Agostino atya kíséretében meg is érkezik Foggiba, ahol már nagyon várják őket. Raffaelina Cerase valóban nagybeteg, az atyák érkezése után egy hónappal, 1916. március végén meg is hal.

Pio atya tehát Agostino atyával együtt megérkezik a foggiai Szent Anna kapucinus kolostorba, ahonnan még aznap délután ellátogatnak a nemesasszonyok házába.

Pio atya az ezt követő időszakban gyakran mond szentmisét a Cerase család nemesi kápolnájában, és mindent megtesz, hogy lelki támogatásával segítse Raffaelinát életének és szenvedésének utolsó napjaiban, és nővérének, Giovinának is vigaszt nyújtson e nehéz időszakban. Napjainak fennmaradó részét az atya a Szent Anna kolostorban, imával és tanulással tölti. Természetesen akkor nyílik erre módja, amikor betegsége ezt lehetővé teszi számára: hirtelen előtörő, majd múló lázrohamok gyötrik, tüdeje nehezen bírja a város fojtogató, meleg levegőjét.

A foggiai Szent Anna kolostorban Pio atya csupán néhány hónapot tölt. Egy nap látogatóba érkezik a kolostorba Pio atya szerzetestársa és régi barátja, Casacalendai Paolino atya, San Giovanni Rotondo kicsiny kapucinus kolostorának priorja. Látva Pio atya gyengélkedését, meghívja barátját, töltsön el néhány napot kolostorában, amely a sokkal kellemesebb klímájú, hűvösebb Gargano-fennsíkon található. Feletteseinek hozzájárulásával Pio atya el is utazik San Giovanni Rotondóba, nem is sejtve, hogy itt várja őt az a szent hely, ahonnan beteljesítheti egész Olaszországra, és az egész világra szóló küldetését.

Az 1916-os év során több alkalommal is ellátogat San Giovanni Rotondo kolostorába, és minden alkalommal úgy tervezi, látogatása bizonyára rövid időre szól. Ám még ebben az évben ott marad, ahol a hegyvidéki, kietlen sziklás táj Jézus szülőföldjére emlékezteti őt, és ott is hal meg 1968. szeptember 23-án.

Pietrelcina kicsiny falujában tehát Jézus felkészítte Pio atyát későbbi küldetésére: olyan misztikus élményekben részesítette, melyek kimondhatatlanul sokat jelentettek számára, ám ezeket a világ nyíltan nem láthatta. San Giovanni Rotondóban ennek épp az ellenkezője történik majd: csodák, gyógyulások, a szentség látható jelei nyilvánulnak meg itt az emberek szeme láttára, és magányából Pio atya kénytelen kilépni a világ, a hívők ezreinek színe elé...

(folytatás következik)

DON GABRIELE AMORT: JOBB, MINT EGY FAX...

Hogyan kommunikált e sok gyermeke Pio atyával? Ott voltak a szokványos módszerek: a gyónás vagy a fogadás a beszélőben (azok számára, akiknek megbeszéltnivalójuk volt és már ismertek voltak), mondani neki valamit, amikor elhalad, írni neki, üzenni neki egy baráttal vagy olyasvalakivel, a kinek lehetősége van gyakran találkozni vele...

De létezett egy másik módszer is, melyet sokan tapasztaltak, köztük én magam is; a telegramnál vagy a jelenlegi faxnál is gyorsabb módszer: a saját őrangyalunkhoz kellett fordulni. Tény, hogy amikor a távolság vagy az emberek tülekedése miatt nem sikerült az atya közelébe férközni, sokan hittel a saját őrangyalukhoz fordultak és... az üzenet pontosan megérkezett.

Csupán egy senki által nem ismert epizód elbeszélésére szorítkozom. Vittoria Brennának, aki Pio atya lelki gyermeke és Angelo Battisti felesége volt (róla még beszélni fogunk a Szervedés Enyhítésének Házával kapcsolatban), volt Rómában egy kapucinus gyóntatója, a spanyol Pio da Mondregahez atya, aki nagyon vágyott arra, hogy felkereshesse Pio atyát, de soha nem kapott rá engedélyt. Egy időre cosenzai szolgálatra küldték. Mielőtt visszatért Rómába, ezt az imát mondta el: „Ha igaz, mint mondják, hogy az őrangyalunk ismeri Pio atyát és elviszi hozzá üzeneteinket, mondja meg neki, mivel Dél-Olaszországban vagyok, szeretném felkeresni.” A cosenzai kolostor házfőnöke még aznap azt a javaslatot tette: „Mielőtt visszatér Rómába, nem szeretne elmenni San Giovanni Rotondóba?” Ő lelkesen elfogadta, és már másnap úton voltak. Találkozásuk végén megkérdezte Pio atyától: „Atya, nem kereste fel Önt az őrangyalom?” Pio atya pedig: „Igen, egyszer eljött, Cosenzából.”

Azt hiszem, Pio atya küldetése az volt, hogy felelevenítse bennünk hitünk minden titkát: az Úr megváltó szenvedését és irgalmát; a mennyország, a tisztító tűz, a pokol létezését; és az angyalok létezését is, különösen az őrangyalunkét, aki a nap huszonnégy órájában elképesztő figyelmességgel kísér minket, bár talán soha nem gondolunk rá...

„Szeressétek lelki nyomorúságotokat!

Lelki nyomorúságunk szeretete abban áll, gyermekeim,

hogy a sötétség és a tehetetlenség idején

alázatosak, nyugodtak, szelídek, bizakodóak vagytok,

ha nem nyugtalankodtok, aggodalmaskodtok,

ha nem háborogtok ezért;

jó szívvel, nem mondom, hogy vidáman,

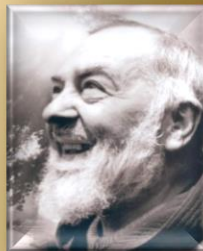
de őszintén és állhatatosan öleljétek át ezeket a kereszteteket a sötétségben.

Így szeretni fogjátok lelki nyomorúságotokat,

hiszen a nyomorúság nem más,

mint sötétségben és tehetetlenségben lenni.”

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/7.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (26.)

Jézus Krisztus áldozatában való bensőséges és szeretetteljes részvétel indította Pio atyát arra, hogy az emberi lelkek iránt különleges odaadást és szolgálatkészséget érezzen, különösen azon lelkek iránt, akik a bűn hálójában vergődnek, vagy az emberi lét nyomorúságát nyögik. Ez a tény szintén példaértékű papjaink számára, akiknek talán újra kellene értelmezniük, és mindenképpen javítaniuk kellene az embertestvéreink szolgálatában végzett munkát, amely küldetésük központi motívuma, és amelyből oly mérhetetlen lelki haszon származik Isten egész népének elsősorban az életszentség előmozdítása terén, valamint a papi és szerzetesi hivatások számának növelésében. „Veletek együtt hálát adok Istennek, hogy elküldte nekünk a mi kedves Pio atyánkat, hogy pont a mi viharos évszázadunkban adta nekünk őt, és pont a mi nemzedékünk javulására. Isten és embertársai iránt érzett végtelen szeretetével az atya hatalmas reménységet adott nekünk, és mindenkit, különösen minket, papokat arra indít, hogy ne hagyjuk őt magára szeretetküldetésének végrehajtásában.”

Beszédét pedig a pápa így zárja: „E helyhez engem is személyes emlékek fűznek, felidéznek számomra Pio atyánál tett látogatásaimat, melyeket földi életében, és halála után lélekben tettem nála, az atya sírjánál.” II. János Pál San Giovanni Rotondóban tett harmadik látogatásának igazi jelentősége azonban nem is a kimondott szavakban áll, hanem a „tettekben”, vagyis a személyes tanúságtételben, amellyel a pápa kifejezte Pio atya iránti személyes csodálatát és odaadását, amely pedig többet ér minden szónál. A szentélyben mondott szentbeszéde végén a pápa a kapucinus atyák kis csoportjának kíséretében lemegy az alttemplomba, kinyitják előtte a Pio atya sírját őrző vasrácsot, a szentatya pedig térdre borul, és kezével megérinti az atya sírját. Majd pedig mély imádságba merül, mozdulatlanul, a lehető legnagyobb csendben. A pápa látogatásának végén a kapucinus atyák rendfőnökétől megkapja az egyik kelyhet, amellyel Pio atya a szentmisét celebrálta. Majd pedig e szavakkal búcsúzik a rendfőnöktől: „Akkor hát indítsuk végre újtárra Pio atyát!” ...